

Το φιλοσοφικό τέλος

✖ Οι χριστιανοί ενέσκηψαν κάποτε στην Ελλάδα, στην πατρίδα του υψηλότερου πολιτισμού στον κόσμο τότε, ως μία πολύ καλά οργανωμένη κι αποφασισμένη μεταφυσική συμμορία, με ακαταμάχητο σύμβολο ένα βασανισμένο σεβάσμιο πτώμα πάνω στον μισητό ρωμαϊκό σταυρό. Η χρησιμοποίηση ενός βασανισμένου πτώματος ως μέσο πειθούς είναι μια υπόθεση επαίσχυντη σίγουρα, όμως εκείνοι ήταν αδίστακτοι και δεν ορρωδούσαν ποτέ, μπροστά σε τίποτα. Έκαναν το πτώμα αυτό όσο πιο σεβάσμιο μπορούσαν, διογκώνοντας την αδικία στο έπακρο. Προς αυτό το άδικα βασανισμένο σεβαστό σώμα κατάφεραν μ' ευχέρεια να εμψυχήσουν βαθιά λύπη και συμπόνια από όλους. Σαν πολύ ταλαντούχοι επαίτες που γνωρίζουν πώς να εμπνεύσουν λύπη και συμπόνια από όλους με μύρια σαγηνευτικά κόλπα.

Πως λειτουργούν αυτοί οι άνθρωποι σε αυτές τις υποθέσεις μας τα αφηγείται πολύ αναλυτικά ο Ανδρέας Καρκαβίτσας στο μνημειώδες λογοτεχνικό έργο του «Ο ζητιάνος». Για τους χριστιανούς ήταν μια πανεύκολη υπόθεση, που μας τη διδάσκουν εξαντλητικά επί δύο χιλιάδες χρόνια καθημερινά. Στην ουσία τις χριστιανικές ψυχές ενώνει ισχυρά μια κοινή φυσική συμπόνια προς ένα άδικα βασανισμένο πάνσεπτο σώμα. Είναι ένα αληθινό και πανίσχυρο θυμικό φορτίο, ψεύτικα και πονηρά εμπνευσμένο με αλήθειες και εύστοχα ψέματα. Εκεί στηρίζονται ισχυρά και χτίζονται με ευκολία μετά όλα τα λόγια της χριστιανικής κατήχησης, που χαράζονται γερά μες στις αθώες ψυχές των ανθρώπων σε ένα πανίσχυρο κι αληθινό θυμικό φορτίο, εμπνευσμένο σε όλους και στον καθένα ξεχωριστά με μύρια έντεχνα λόγια.

Με τέτοια δόλια κι αδίστακτα αφηγηματικά κόλπα κατάφεραν πανεύκολα και βουλημικά να φέρουν «ες γην» τον μονάκριβο λογικό πολιτισμό της αρχαίας Ελλάδας και να εγκαταστήσουν ως απόλυτες αλήθειες τα δικά τους πονηρά κι έντεχνα θρησκευτικά φληναφήματα. Με αυτά τα παραμύθια κατάφεραν σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα να μαγέψουν ισχυρά τους πολλούς κι αδαείς στα πάμπολλα ειδωλολατρικά έθνη τότε και να σύρουν αναγκαστικά την ηγεσία της ρωμαϊκής παντοκρατορίας να προσεταιριστεί τον Χριστιανισμό, για να διοικήσει ευκολότερα όλα τα έθνη που κυβερνούσε δια σιδηράς πυγμής εκείνο τον καιρό.

Ιστορικά όλα έγιναν πολύ εύκολα! Οι χριστιανοί κατάφεραν τη ρωμαϊκή διοίκηση να ασπαστεί και να υιοθετήσει τη δική τους θρησκεία και να ποδοπατήσει στη συνέχεια όλους τους άλλους ειδωλολάτρες, μαζί και τους Έλληνες, μαζί και την

πολύ υψηλή μη θρησκευτική φιλοσοφία τους. Τα πήρε όλα η μπάλα. Από τον Χριστιανισμό, επιφυλάχθηκε στους φιλοσοφούντες Έλληνες η ίδια και χειρότερη οδυνηρή τύχη που είχαν όλοι οι ειδωλολάτρες. Οι ίδιοι οι χριστιανοί δεν χρειάστηκε να κάνουν πολλά. Τους αρκούσε να συκοφαντήσουν άδικα και καταχρηστικά ως τις μέρες μας τους λογικούς Έλληνες φιλοσόφους ως παγανιστές, ισοπεδώνοντάς τα όλα. Τους ήταν πολύ εύκολο, γιατί στη δόλια συκοφαντία ήταν και ακόμα είναι αδίστακτοι και επίμονοι.

Με τέτοια πονηρά κόλπα απέκτησαν στη συνέχεια μες στη φιλική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία υπεράφθονα οικονομικά μέσα και κατάφεραν να εγκαθιδρύσουν ένα απίστευτο σύστημα χριστιανικής προπαγάνδας με κατηχητικά ως το τελευταίο χωριό της Ελλάδας, για να προωθήσουν ως δόγματα σεπτά και άγια τις αλλοπρόσαλλες φλυαρίες τους, με τις οποίες έλουζαν όλους καθημερινά από άμβωνος, σε σημείο που σήμερα όλοι να «γνωρίζουν» και να ακολουθούν ως «θεία αλήθεια» ότι ακριβώς έλεγαν εκείνοι. Πραγματικά, «επανάληψις μήτηρ πάσης μαθήσεως».

Ποιος δεν γνωρίζει και δεν εκπλήσσεται εκστατικά ακόμα και σήμερα με την πονηριά και την κακία της Ηρωδιάδας, η οποία, χρησιμοποιώντας τα σεξουαλικά θέλγητρα της κόρης της Σαλώμης και την ερωτική της τέχνη στο χορό με τα επτά πέπλα, έπαιξε με τη λίμπιντο του Ηρώδη και κατάφερε τον αποκεφαλισμό του αγίου Ιωάννη;

Σ' αυτήν την φαινομενικά απλή, αλλά πολύ πονηρή στην ουσία αφήγηση, ο ένας πρωταγωνιστής είναι ένας άδολος και πεισματάρης «άγιος» πιστός του Γιαχβέ, που χάνει το κεφάλι του στο τέλος με το πείσμα του και ο άλλος είναι μια κακούργα και παμπόνηρη πρωταγωνίστρια, που κερδίζει με αέρα τελικά τη διαμάχη μεταξύ τους. Έτσι γίνεται πανεύκολο και φυσικό για τον καθένα που τα ακούει όλα αυτά, να πάρει θετική ή αρνητική θέση και να τηρήσει ανάλογη στάση υπέρ ή κατά του Γιαχβέ. Φοβερά λανθασμένη εστίαση στόχου και προσοχής, έτσι κι αλλιώς. Όλα ήταν απλά αλητήρια κόλπα, με τα οποία το ιερατείο κέρδισε ολοσχερώς την ιστορική παρτίδα. Την πολύ αβανταδόρική αυτή αφήγηση, και άλλες πολλές παρόμοιες, μας λένε και μας ξαναλένε ξανά και ξανά για αιώνες κι ακόμα διεγείρουν μέσα μας πολλά ζωντανά θαυμαστικά. Πολύ εύστροφες και πονηρές ιστορίες.

Ποιος δεν γνωρίζει και δεν θαμπώνεται από την μυστηριώδη κι ευφάνταστη αφήγηση για τη φλεγόμενη αλλά μη καιγόμενη βάτο που έφερνε μυστηριακά τάχα

από το υπερπέραν τη φωνή του Γιαχβέ, το διαχωρισμό της ερυθράς θάλασσας από τον Μωυσή και τη διάβαση των ταλαίπωρων Ισραηλιτών, που προσπαθούσαν εναγωνίως να αποφύγουν την επάρατη αιχμαλωσία στην Αίγυπτο. Στις αφηγήσεις τους οι Ισραηλίτες είναι πάντα σε αβανταδόρικο ρόλο αναξιοπαθών και βασανισμένων θυμάτων. Ξέρουν πολύ καλά πως να παίρνουν εύκολα το ρόλο του αιώνια αναξιοπαθούς θύματος και να το υπογραμμίζουν emphaticά μετά κι εμείς να θαυμάζουμε. Ακριβώς σαν κάτι πολύ ταλαντούχους επαίτες, που γνωρίζουν άριστα πώς να διεγείρουν την φιλανθρωπία μας με μύρια τεχνάσματα.

Μετά ήταν οι περιπέτειες της πίστης που πέρασε ο αγαθός γίγαντας Σαμψών ενάντια στις κακόβουλες πονηριές της πανούργας Δαλιδά. Ήταν η πίστη και ο ζήλος του σκηνοποιού Σαούλ-Πάουλους, για να μην πω και το απόλυτο και αιώνιο δίκιο του ραβί Τζεσουά πάνω στο ένα ή στο άλλο εκθαμβωτικό θέμα. Κι εμείς θαυμάζουμε. Εκείνος, μας λένε με τη μέγιστη σοβαρότητα, έκανε καταπληκτικό κρασί το απλό νερό στην Κανά. Κι εμείς θαυμάζουμε. Περπάτησε πάνω στα νερά της λίμνης Τιβεριάδας. Κι εμείς θαυμάζουμε. Θεράπευσε τόσους αναξιοπαθείς ασθενείς, τυφλούς, χωλούς, ξηρούς, δαιμονισμένους, συνέδραμε τόσους κατατρεγμένους, ανάστησε τον Λάζαρο. Κι εμείς θαυμάζουμε. Και πάνω από όλα, Εκείνος σταυρώθηκε για όλους εμάς, με υπερθετικό αλτρουισμό. Κι εμείς θαυμάζουμε. Το ιερατείο οργάνωσε τους πολλούς και αδαείς με κοινή πίστη προς Εκείνον και τα θαυμαστά κι απίστευτα έργα Του, και το ίδιο οργανώθηκε ισχυρά, επειδή Τον δόξασε λατρευτικά για αιώνες. Επέλεξαν προσεκτικά πάντα τα καλύτερα κίνητρα για τον εαυτό τους και τα κόλπα τους, ακόμα και όταν έκαναν τη χειρότερη ευτέλεια. Από την πρώτη στιγμή Τον εξύψωσαν σε υιό του θεού, ισόθεο κι αυτόν. Για φαντάσου πόσο μεγαλεπήβολες υποθέσεις, που γίνονται με τόσο σαγηνευτικά αφηγηματικά κόλπα!

Με τέτοιες σερπετές αφηγήσεις, πασπαλισμένες με τέτοιου είδους αφηγηματικά τεχνάσματα, που εμείς θαυμάζουμε υπερθεματίζοντας πάντα, κατάφεραν να μας σαγηνεύσουν ολοκληρωτικά και να σφιχτοδέσουν την ψυχή μας κι εκείνοι να αλωνίζουν ελεύθεροι και να δουλεύουν πυρετικά σε βάρος μας κι εμείς να τους θαυμάζουμε. Κατάφεραν να αποκτήσουν τεράστια οικονομικά μέσα και να χτίσουν ναούς παντού, να ιδρύσουν αδελφότητες σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, να εκδίδουν προπαγανδιστικά φυλλάδια, να επεμβαίνουν στις πολιτικές υποθέσεις, να επηρεάζουν τα γήινα κέντρα λήψεως αποφάσεων, όπως επηρέαζαν και κάθε ψυχή.

Έπαιξαν με τις λειτουργικές ψυχές μας, όπως η γάτα με το ποντίκι, επειδή ονόμασαν μεταφυσικές κι αθάνατες τις ψυχές των ανθρώπων, που τις εγκλώβισαν

στο σκληρότατο δίλημμα μεταξύ παραδείσου και κόλασης. Σ' αυτό το δίλημμα είχαν ορίσει έναν δικό τους, τον Άγιο Πέτρο, να κρατάει επί αιώνες σταθερά τα κλειδιά και ισχυρίζονταν πανεύκολα για τις ψυχές μας, ότι κατέβαζε η κούτρα τους και τις ερέθιζαν ξεδιάντροπα κι αμείλικτα μεταξύ παντοτινής σωτηρίας και αιώνιας φρικτής καταδίκης, ανάλογα πάντα με τα οικονομικά ή όποια συμφέροντά τους, ενώ εμείς παραμέναμε εννοί.

Την «αλήθεια» πλέον γνώριζε και προωθούσε emphaticά κι ο τελευταίος υπερκινητικός παπάς στην Ελλάδα, απλά κραδαίνοντας την αγιαστούρα του. Ο Χριστιανισμός έγινε de facto η σημαντικότερη καθημερινή πρακτική στην Ελλάδα σε βάρος του εξαιρετικού θησαυρού της αρχαίας λογικής ελληνικής φιλοσοφίας, που πολύ πονηρά και με απόλυτα εχθρική αντιμετώπιση εξωθήθηκε παντελώς άδικα σε πλήρη ανυποληψία στην Ελλάδα και στην πλήρη εξαφάνιση μες στις ψυχές των απλών Ελλήνων για πολλούς αιώνες, που έτσι κι αλλιώς είχαν χάσει πλέον την παιδεία να την γνωρίσουν.

Ενώ ο απλοϊκός και δόλιος Χριστιανισμός κέρδισε μεγάλη και emphaticή παρουσία με συχνότατες λειτουργίες, δοξολογίες, λιτανείες και κηρύγματα, κατάσπαρτα έντεχνα από ευφάνταστα και σαγηνευτικά ψέματα πάντα, που πιστεύονταν και λατρεύονταν από τους πολλούς, ως αληθινά θεία θέσφατα. Με αυτά τα ψέματα ακριβώς κέρδισε ο Χριστιανισμός μεγάλη καθημερινή ενέργεια και τεράστια ευμάρεια. Οι χριστιανοί απέδειξαν περίτρανα στην πράξη πόσο πολλά μπορούν να καταφέρουν οι λίγοι και οργανωμένοι και αποφασισμένοι και αδίστακτοι, σε βάρος των πολλών και ανύποπτων και ανοργάνωτων και αθώων, που απλά τους θαυμάζουν από πάνω.

Τώρα, όμως, οι αθώοι, είναι σε πλήρη επίγνωση της χριστιανικής πραγματικότητας, επειδή την έζησαν και την κατάλαβαν και τη γνωρίζουν πολύ καλά πλέον και μπορούν να επιλέξουν σωστά. Σήμερα οι ψυχές έχουν απελευθερωθεί ολοσχερώς σχεδόν σιγά σιγά από το ψεύτικο δίλημμα μεταξύ Παραδείσου και Κόλασης. Οι Έλληνες ειδικά έχουν από πάντα τον δικό τους λογικό τρόπο να φτάνουν στην αλήθεια αργά, σταθερά, σίγουρα. Έχουν και μια τεράστια φιλοσοφική ιστορία στην πλάτη τους, η οποία στηρίζεται αποκλειστικά στην αλήθεια και στη λογική και φιλοσοφικά είναι οι μόνοι σήμερα που μπορούν να επωμισθούν την υποχρέωση να δώσουν στους χριστιανικούς φαντασιώδεις παραλογισμούς το πλέον κατάλληλο και λογικό φιλοσοφικό τέλος.

Σήμερα ο Γιάννης δεν γνωρίζει, φυσικά, πως και τι ακριβώς θα συμβεί στο μέλλον

και ιδίως τότε. Αν θα περιορίσουν αργά ή γρήγορα οι Έλληνες στο ιδεολογικό περιθώριο τις παράλογες κι εξωφρενικές χριστιανικές ιδέες και στο κοινωνικό περιθώριο τους πολλαπλά αμαρτωλούς χριστιανούς ή θα βάλουν στην άκρη παλιές πίκρες από τόσες φοβερές ιστορικές αδικίες και θα ζήσουν όλοι μαζί παράλογοι και λογικοί, μες στην απέραντη σημερινή δημοκρατική ελευθερία, όπως όλα αυτά έχουν προκύψει σήμερα και ανάλογα ο καθένας με τις πραγματικές επιθυμίες του και την έφεση και την ανοχή του για τη λογική ή τον φαντασιόπληκτο παραλογισμό.

Το μέλλον θα δείξει από μόνο του αργά ή γρήγορα ποιο τέλος επιφυλάσσει για τον καθένα, το οποίο όμως θα πρέπει απαραίτητα να είναι λογικό, φιλοσοφικό. Όσο κι αν μπορεί να σαγηνεύσει το υπερφίαλο υπερφυσικό, κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει να ξεφύγει ποτέ από τη λογική και από ένα πραγματικά λογικό φιλοσοφικό τέλος.

Σάκης Τότλης